

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. ve věci

žalobce: **B. Ch. N.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2020, č. j. OAM-113/ZA-ZA11-HA13-2019, e. č. B009361,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2020, č. j. OAM-113/ZA-ZA11-HA13-2019, e. č. B009361, kterým mu žalovaný neudělil mezinárodní ochranu z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce se rovněž domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal z důvodu neutěšených poměrů v zemi původu. Doplnil, že Vietnam není demokratickou zemí, v níž by byla občanům garantována základní práva a svobody. Žalobce žil značnou dobu na území České republiky a v případě jeho nuceného vycestování by tak byl nucen žít v zemi, v níž nemůže vyjádřit svobodně svůj názor. Žalobce namítal, že z důvodu jeho odsouzení a s ohledem na charakter činu, pro který byl v České republice odsouzen, bude po svém návratu do země původu perzekuován. Doplnil, že ve Vietnamu mu nikdo nepomůže, bude nucen žít na ulici, neboť nedisponuje finančními prostředky ani žádným majetkem. Žalobce se domníval, že mu měl být udělen azyl ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť z výsledku provedeného dokazování ve správním řízení nelze dovodit, že by jeho tvrzení bylo smyšlené. Trval na tom, že v případě návratu do země původu mu hrozí újma na zdraví či životě, či jiné závažné porušení jeho základních práv v podobě výhrůžek, nátlaku či dokonce násilí ze strany orgánů veřejné správy, přičemž žalovaný se s jeho tvrzeními v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal. Poukázal na původní metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, v roce 1992 (dále jen „příručka“), která se v čl. 195 – 219 věnuje prokazování faktů. Žalobce se rovněž domníval, že mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, neboť na území České republiky má vytvořeno komplexní rodinné a sociální zázemí, žijí zde jeho dvě děti (s povolením k pobytu) a žijí zde i další jeho příbuzní. Neudělením mezinárodní ochrany došlo podle žalobce k zásahu do jeho práva na respektování soukromého života. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ve věci vedené pod sp. zn. 52 Az 46/2003, rozsudek Krajského soudu v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 47 Az 114/2003 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2005, č. j. 4 Azs 421/2004-99. Zdůraznil, že udělení humanitárního azylu je sice na volné úvaze správního orgánu, avšak z napadeného rozhodnutí musí být zřejmé, o jaké podklady se jeho úvahy opírali. Žalobce byl přesvědčen o nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť vychází z nespolehlivě zjištěného stavu věci. Z napadeného rozhodnutí není podle žalobce patrné, z jakých osobních poměrů žadatele žalovaný vycházel a za jakých konkrétních skutečností týkajících se situace ve Vietnamu žalovaný vycházel.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že je toho názoru, že uplatněné žalobní námitky neprokazují nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nemohou tak závěry uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí zpochybnit. Připomněl, že v průběhu správního řízení byl objasněn důvod žádosti o udělení doplňkové ochrany, a to legalizace pobytu na území České republiky z důvodu pozbytí pobytového povolení. Trval na tom, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že v zemi původu vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, či že by mohl pociťovat důvodnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný poukázal na skutečnost, že existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 21. 5. 2010, sp. zn. 6 Azs 5/2010. Žalovaný připomněl, že žalobce na území České republiky přicestoval v roce 1981 na základě víza uděleného za účelem studia prostřednictvím RVHP. Po deseti letech žalobce získal povolení k trvalému pobytu a následně povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. V roce 2016 žalobce nastoupil k výkonu trestu odnětí svobody, a povolení k trvalému pobytu mu bylo zrušeno.

4. Žalovaný trval na tom, že na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu posoudil žádost žalobce a žalobou napadené rozhodnutí dostatečně odůvodnil. O osobu žalobce vietnamské orgány nejevily před odjezdem z vlasti žádný zájem, přičemž trestná činnost žalobce byla soudem vypořádána a žalobce si trest odpykal. Obavy žalobce, že by mohl být v zemi původu perzekuován za spáchanou trestnou činnost v České republice, označil za spekulaci. Žalovaný se neztotožňuje s námitkami žalobce ohledně nedostatečného vypořádání se s jednotlivými důvody udělení azylu, neboť okolnosti uváděné žalobcem podle žalovaného nenaplnují udělení žádné formy mezinárodní ochrany. Závěrem žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Posouzení věci soudem

5. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalovaný s tímto postupem vyjádřil svůj souhlas a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona, z nichž vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 6. 2. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 11. 2. 2020 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce uvedl, že je schopný se dorozumět vietnamským jazykem, je svobodný, má vyživovací povinnost ke dvěma osobám (dcera L. N. rok narození „X“ a syn P. N. rok narození „X“, oba státní příslušnost Česká republika), je bez náboženského vyznání, sám není, ani nikdo jiný z rodiny není, členem žádné politické strany, ani jiné organizace. Svou vlast opustil v roce 1981, naposledy byl ve Vietnamu v roce 2008. K důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že Česká

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

republika je jeho druhým domovem, žije zde již dlouho, žijí zde jeho dvě děti, přičemž ve Vietnamu nic nemá.

9. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dále doplnil, že po legální stránce měl pobyt v České republice zařízen od roku 1981 přes RVHP pro studium. Po deseti letech dostal povolení k trvalému pobytu a následně měl povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. V roce 2016 nastoupil k výkonu trestu odnětí svobody, propuštěn byl dne 10. 1. 2020 a obdržel výjezdní příkaz (do dne 8. 2. 2020). O mezinárodní ochranu požádal z důvodu, že v České republice žijí jeho děti, nikoho jiného už nemá. Potvrdil, že jeho cílem je legalizace pobytu v České republice. Dcera pracuje v Praze a syn je na studijním pobytu v Irsku. Do svého odsouzení pomáhal bratrovi v bistro. Jeho bratr a sestra mají v České republice povolení k trvalému pobytu. Ve vlasti žádné potíže neměl, rovněž neměl žádné potíže během vycestování z Vietnamu. Ve Vietnamu žije jeho sestra, ale neví, kde žije, nejsou v kontaktu.
10. Z opisu z evidence cizinců s povoleným pobytem soud dále zjistil, že ke dni 12. 10. 2016 byl žalobci ukončen trvalý pobyt rodinného příslušníka občana České republiky. Z opisu evidence rejstříku trestů bylo zjištěno, že žalobce byl v České republice v pěti případech shledán vinným, a to z různých trestných činů. Naposledy rozsudkem Okresního soudu Louny ze dne 3. 8. 2015, sp. zn. 3 T 62/2015, který nabyl právní moci dne 31. 3. 2016 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 3. 2016, sp. zn. 5 To 486/2015, a to pro úmyslný trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku.
11. Ze spisového materiálu předloženého žalovaným rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci vyžádal informaci Odboru azylové a migrační politiky ze dne 31. 5. 2019 o bezpečnostní a politické situaci v zemi – Vietnam a informaci Mezinárodní organizace pro migraci z roku 2018.
12. Dle protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany ze dne 12. 2. 2020 je pak zřejmé, že žalobce se s obsahem podkladů nechtěl seznámit, nenavrhl jejich doplnění a nechtěl uvést žádné další skutečnosti nebo informace.
13. Dle § 12 zákona o azylu se a azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
14. Dle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
15. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, jež má dle žalobce spočívat zejména ve skutečnosti, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se zjištěným skutkovým Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

stavem, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, o co opíral své úvahy, z jakých podkladů vycházel a k jakým závěrům dospěl.

16. Jak vyplynulo z předloženého správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem a zaznamenaných v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedených listin vyplynulo, že žalobce o azyl žádá z důvodu legalizace pobytu na území České republiky. Žalovaný si dále jako podklad svého rozhodnutí vyžádal dokumenty o Vietnamu.
17. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005 – 58, který je dostupný na www.nssoud.cz, *„řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hraje zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“* V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany dle ustanovení § 12 - § 14b zákona o azylu, kdy postupně dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobce nesplňuje, neboť žalobce v průběhu celého správního řízení netvrdil, že by mu hrozilo nějaké pronásledování či že by z pronásledování měl odůvodněné obavy.
18. Napadené rozhodnutí samo o sobě je tak nutno posoudit jako přezkoumatelné, neboť žalovaný v něm podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud proto hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.
19. Dále se soud zabýval jednotlivými důvody, jež dle žalobce odůvodňují oprávněnost jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
20. Žalobce uváděl, že jsou u něj dány důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, neboť ve Vietnamu nejsou občanům garantována základní práva a svobody.
21. Jak bylo ale soudem zjištěno z žádosti o udělení azylu, žalobce neuváděl, že mu hrozí pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Sám žalobce uvedl, že není, ani nikdo ze členů jeho rodiny není, členem politické strany a organizace.
22. Skutečnost, že žalobce označil Vietnam za nedemokratický stát, v němž nejsou dodržována základní lidská práva a svobody ve stejné míře jako v České republice, není azylově relevantní důvod. Pro udělení mezinárodní ochrany je podstatné, jakým způsobem bylo konkrétně zasaženo do práv žalobce, nikoliv obecné konstatování formy vlády, pod níž žijí všichni občané. Dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2019, č. j. 13 Az 5/2018-30, o Vietnamu platí, že *„Stav základních občanských práv v zemi původu není* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

natolik tristní, aby bylo možné obecně presumovat zásah státní moci proti komukoliv z navrátilců se občanů ze země s plně rozvinutým demokratickým zřízením. Insitut azylu nelze zaměňovat s garancí právního i ekonomického postavení jako v zemi pobytu bez ohledu na pobytové oprávnění cizince a azylové řízení vnímat jako pouhé poměřování úrovně země pobytu a původu.“

23. V daném případě žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti, jež by nasvědčovaly závěru, že by byl příslušníkem určité sociální skupiny, jež je pronásledována za svou příslušnost, názory či přesvědčení, a proto žalovaný správně vyhodnotil, že žalobce nemá pro udělení mezinárodní ochrany z uvedeného důvodu nárok. Tento závěr ostatně podporuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 4 Azs 63/2005 – 55, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„Situace stěžovatele tak, jak ji sám správnímu orgánu rozhodujícímu o udělení azylu vyličil, neukazuje na odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů. Skutečným motivem jeho odchodu z vlasti byla snaha uniknout z dosahu osoby, jež po něm nezákonnými prostředky (výhrůžkami a násilím) vymáhala vrácení půjčky. Žádost o azyl se rozhodl podat až v České republice v přímé souvislosti s udělením správního vyhoštění.“* Z tohoto důvodu soud předmětnou námitku žalobce zamítl jako nedůvodnou.
24. Žalobce taktéž poukazoval na skutečnost, že prokázal důvody zvláštního zřetele hodných pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalobce zopakoval, že má na území České republiky vytvořeno komplexní rodinné a sociální zázemí, žijí zde jeho dvě děti a další jeho příbuzní (bratr a sestra). Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že mu svědčí azyl z humanitárních důvodů, poněvadž v opačném případě je zasaženo do jeho práva na respektování soukromého života, jelikož by byl nucen opustit Českou republiku, kde žijí jeho zletilé děti.
25. V této souvislosti soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 36/2005 – 48 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že: *„Správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.“* Dále soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že: *„Ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.“*
26. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, který je dostupný na www.nssoud.cz, je vymezen smysl humanitárního azylu, který spočívá v tom, že: *„Rozhodující správní orgán má možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto, nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných), u osob*
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

27. Soud ve vztahu k § 14 zákona o azylu, které upravuje tzv. humanitární azyl, uvádí, že se jedná o výjimečný institut, neboť připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle výše citovaného § 12, a to výlučně v případě hodného zvláštního zřetele (např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, apod.). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nelze výlučně o něj podat žádost a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu je tedy na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, a také ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, oba dostupné na www.nssoud.cz.
28. Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žadatele, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobce ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl a požádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu legalizace pobytu v České republice, neboť mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky.
29. Žalovaný správní orgán přitom v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní a ekonomickou situaci žalobce, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
30. Soud k dané problematice konstatuje, že situaci, kterou si žalobce způsobil svým jednáním, nelze řešit pomocí mezinárodní ochrany – řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje bytovému řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Jak uvedl sám žalobce, na území České republiky pobývá od roku 1981, přičemž o azyl požádal až za situace, kdy mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť byl odsouzen pro úmyslnou trestnou činnost k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Na tuto skutečnost taktéž poukázal v napadeném rozhodnutí již žalovaný a soud se s jeho názorem zcela ztotožňuje, neboť poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat ani v případě, že ostatní možnosti obnovy bytového oprávnění jsou již vyčerpány.
31. Žalovanému proto lze dát za pravdu, že žalobcem podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je účelová. Zájem na tom, aby cizinci, kteří nerespektují právní předpisy země, na jejím území nepobývali, je přitom v daném případě nadřazen i právu na respektování rodinného života. Lze proto uzavřít, že žalovaný věc posoudil v souladu s právní úpravou, a soudu tudíž nezbylo, než i tuto uvedenou námitku zamítnout jako nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

32. Závěrem soud konstatuje, že se žalovaný podrobně zabýval politickou a společenskou situací, jež panuje ve Vietnamské socialistické republice, a byť dospěl k závěru, že úroveň ochrany základních lidských a občanských práv a svobod se nenachází na srovnatelné úrovni s Českou republikou, přičemž mnohá z uvedených práv jsou dokonce ze strany vládnoucí moci omezována, nehrozí žalobci žádné reálné nebezpečí pronásledování, nelidského či ponižujícího chování, pro které by byla jeho žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany důvodnou. Soud tedy s ohledem na tyto skutečnosti dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Současně s tím soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. prosince 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

(K.ř.č. 1 - rozsudek)